

Stapels puin (152)

Je kunt me echt een held op sokken noemen. Bang voor alles en vooral als het om hoogtes gaat een angsthaas. Maandag las ik iets wat mijn angst nog meer aanwakkert: een ingestorte parkeergarage.

Zoonlief moest vroeg naar zijn werk en omdat hij vaak zijn wekker niet hoort, fungeer ik als mamlief als extra wekker. Doe ik graag, no worries. Kan ik nog een beetje moederen over onze Benjamin. Dit keer moest hij om half 7 beginnen.

Mijn wekker staat om zes uur en ik brul en bel naar hem om kwart over zes. Als zijn broer thuis is, laat ik dat brullen achterwege. Haha! Manlief is eraan gewend en ook wakker door mijn wekker.

Voor ons is dit supervroeg, maar ik vind dat uurtje eerder wakker niet erg. Ik scroll even doelloos door Facebook en kijk op Vinted. Ik zou eerst de Bijbel moeten lezen, I know. En soms doe ik dat ook. Maar dan moet ik mijn oortjes van de grond afgraaien en dat geeft weer herrie. Of de lamp aandoen. Ook geen goed idee. En manlief gun ik nog zijn uurtje extra.

Vaak ga ik ook leuke designs bedenken voor mijn webshop, schrijf ik een column, hang de was op, haal mijn laptop beneden en ga alvast aan het werk. Genoeg te doen.

Dit keer Facebook dus. En het eerste wat ik las, was een gedeeld bericht op onze dorpsgroep, dat de parkeergarage van het Antoniusziekenhuis in Nieuwegein is ingestort, althans de op- en afrijhellingen. Gelukkig geen persoonlijke slachtoffers.

We zijn daar pas nog geweest toen ik naar de dermatoloog moest voor mijn basaalcelcarcinoom op mijn bovenlip, wat me mijn halve bovenlip kostte (maar dat terzijde). Ik ben behandeld in Leidsche Rijn, waar ze net zulke banen hebben.

Dat naar boven rijden, vind ik dus echt doodeng. Manlief dropte me dan op de verdieping waar ik moest zijn en ging zelf op zoek naar een parkeerplekje en we troffen elkaar weer bij de ingang.

Nu ik zie dat deze banen zijn ingestort, vertrouw ik die dingen helemaal niet meer. Nou weet ik heus wel dat je niet alles en iedereen over één kam moet scheren, maar mijn vertrouwen in parkeergarages heeft weer een deuk opgelopen. Mij niet gezien.

Ik hoop trouwens dat de krater die in de parkeergarage is ontstaan eerder wordt gemaakt dan mijn vertrouwen. Dat lijkt een beetje op de situatie nu; stapels puin met daarbij de grote vraag. Hoe komt dit ooit weer goed? Want leven met hartritmestoornissen is geen pretje.

Hou je haaks!

Annets Alfabet, 290524